

*Sergeju Nikolajeviču, šta možete da kažete o Srbiji i Srbima? Koje je sredstvo za poboljšanje našeg karaktera i da li ono uopšte postoji? Hoćemo li nestati sa ovih prostora, kao što govore proroci? Možemo li da se duhovno uzdignemo?*

Ako Srbija potpadne pod Zapad, Srbi će iščeznuti.

Narod Izrailja se spasao i preživeo zato što je verovao u Boga. Ta vera u Boga mu je davala identitet, nezavisnost i mogućnost da preživi. Zato što je moralnost za Jevreje bila važnija od parčeta hleba. Današnje države demonstriraju da im je komad hleba važniji od morala i časti. One su spremne na izumiranje.

Nedavno je na zasedanju UN, kada se glasalo o rezoluciji kojom bi se osudio hemijski napad u Siriji, svima bilo jasno da su hemijska sredstva koristili teroristi. Ali za Rusiju, koja se trudila da to dokaže svetu, glasala je samo Bolivija. Svi ostali su vrlo kukavički, klanjajući se parčetu hleba, igrali onako kako svira jača država. To govori o sveopštoj crti degradacije u svetu. „*Ne živi čovek samo o hlebu*“, govorio je Hristos, a ljudi su na to zaboravili. Zato, ako Srbija namerava da opstane kao država, a Srbi kao narod, smatram da treba da misle na svoju dušu, da čitaju Bibliju i shvate ono o čemu je govorio Hristos.

*Šta je razlog teškom ekonomskom i političkom položaju Srbije?*

Stvar je u tome da su suprotnosti u interakciji. Opet se vraćam na nauku – zakon jedinstva i borbe suprotnosti kaže sledeće: suprotnosti moraju da se sukobljavaju, tj. spolja mora da postoji vidljiv sukob, a iznutra treba da budu u jedinstvu. Ako jedinstvo bude na spoljašnjem planu, imaćemo „žumance umućeno sa šećerom“. Ukoliko ne bude jedinstva, doći će do uništenja. Zapadni model je model individualizma, konkurencije, model potčinjavanja ili uništenja konkurenta. Tamo nema govora o jedinstvu, niti o ljubavi. Međutim, ideja konkurencije daje dobar ekonomski, spoljašnji razvoj. Ideja jedinstva omogućava da se bolje razvija kultura, a ne civilizacija. Zato je na tom planu Rusija uvek bila proslavljena po svojoj kulturi. Ali kada je to jedinstvo površno, usporava se razvoj. Nema sukoba. U Rusiji su pokušali da stvore komunističko, nekonfliktno društvo. Zato je umetnost naglo počela da stagnira, nauka takođe, ali i sve ostalo. Tek kad su shvatili da pozorište ne može da postoji bez konflikta i da bez konkurencije nema razvoja, najavili su početak socijalističke utakmice pa je otpočeo nagli razvoj.

Spojiti individualni i kolektivni način razmišljanja, spojiti suprotnosti u ekonomiji, vrlo je težak

put. Zato je u državama bivšeg socijalističkog bloka, kao i na Balkanu, kod mnogih nastalo nešto što liči na žumance umućeno sa šećerom, tj. nije sasvim jasno šta je u pitanju. Individualno mišljenje se meša s kolektivnim mišljenjem i privreda počinje da stagnira. Kolektivni način razmišljanja donosi izvanredne rezultate u nekoj vanrednoj situaciji – ratu ili predratnim okolnostima. Tada se ljudi maksimalno mobilišu i postižu čuda. SSSR je imao sjajno naoružanje zato što je to plod kolektivnog mišljenja, kad ljudi imaju cilj i svi teže ka njemu. Ali da stvore nešto lično, za sebe, npr. lepu odeću ili automobil, u Sovjetskom Savezu nisu mogli. Zato što je bilo ugušeno individualno mišljenje. Te suprotnosti, da ponovim, može da izmiri samo jednobojac – onaj koji shvata šta je govorio Hristos.

Čovek koji razmišlja u paganskom formatu opredeljuje se za jedno ili drugo. On bira parče hleba i bezdušnost, tj. raspad duše, ili dušu, a s njom i siromaštvo. Još uvek mu ne uspeva da ima dušu koja se razvija i komad hleba uz to. Premda možemo pomenuti Kinu. To je zemlja koja je, zahvaljujući svojoj filozofiji, uspela da na izvesno vreme ujedini dva suprotna stila mišljenja, da spoji socijalizam i kapitalizam, individualno i kolektivno mišljenje. Ali ovde postoji problem. Zašto je Kina uspela da spoji ta dva načina razmišljanja? Zato što je u Kini bio, kao što je i sada, rasprostranjen bu-

dizam i konfučijanstvo, koji govore o tome da treba da postoji srednji put, o tome da se prava harmonija ne sastoji samo u principima „dobro“, „levo“ ili „desno“, već u harmoničnom sjedinjenju suprotnosti. Po tom pitanju Kina ima moćnu kulturu i lepe tradicije. Međutim, da bi se ujedinila dva suprotna načina razmišljanja, potrebna je ljubav a u Kini nema ljubavi. Kina je po svom mentalitetu vrlo nemilosrdna zemlja. Mao Cedung je još 60-ih godina, na jednom komunističkom kongresu, predložio da se započne atomski rat s ciljem pobeđivanja socijalizma, izjavivši da će oni koji prežive uspeli da izgrade socijalizam. Upravo ta unutrašnja okrutnost, odsustvo saosećajnosti, nerazumevanje onoga o čemu govori hrišćanstvo, čini kinesku civilizaciju ekonomski moćnom, ali joj blokira budućnost. Fenomen Kine je prolazan. Već sada tamo počinje da trijumfuje egoizam, tj. američki stil mišljenja potiskuje sve ostalo. Pojavljuju se slojevi elite koji teže da zauvek osiguraju svoje elitne pozicije, tj. primećuju se sve osobine koje su bile svojstvene Sovjetskom Savezu.

I zato, da bi se siromaštvo pretvorilo u blagostanje, potrebno je ispravno misliti. I ma kako čudno bilo, resursi evropskog procvata se iscrpljuju zato što dijalektičko mišljenje nestaje zajedno s hrišćanstvom, ali kod balkanskih zemalja, ma kako to bilo čudno, kao i u Rusiji, perspektive ujedinjenja

suprotnosti su vrlo visoke, pa smatram da će ekonomske perspektive, kao i izgledi za napredak, uskoro biti očevidni.

*Koliko je za Rusiju strateški važno da se Srbija što duže suprotstavlja pritisku da uđe u EU i NATO imajući u vidu da NATO pomera svoju infrastrukturu do samih granica Rusije?*

Stvar je u tome da je svaki glas u svetu danas važan. Smatram da nije važno samo Rusiji da se Srbija suprotstavlja, već je to od značaja za celokupnu civilizaciju. Zato što ako Rusija izgubi i Amerika postane svetski monopolista s dobrim namerama – tad neće biti nuklearnih ratova jer neće biti onih koji bi ih vodili – to označava propast civilizacije. Objasniću vam zbog čega.

Svi pitaju: Šta je fašizam? Hoće li se on ponoviti ili neće? Fašizam je samo robovlasnička država modernog sveta. Fašizam je gubitak vere u Boga, gubitak moralnosti i prevlast materijalnih i duhovnih vrednosti nad svim ostalim. Hitler je odlučio da treba da postoji jedan izabrani narod koji će vladati drugim narodima. A zatim je rekao da će jedna manja grupa ljudi upravljati tim narodom i da će ovi izabrani pojedinci imati vlast nad celim svetom. Ali tu postoji mala razlika. Svi se sećamo slučaja

bolesti ludih krava. Kravama se raspadao mozak. One su poludele. Bile su zaražene i uništen je ogroman broj zaraženih životinja. Šta je uzrok tome? Koštano brašno. Hranjene su koštanim brašnom napravljenim od krava. Ne smemo jesti one koji su nam slični. Kad su krave počele da jedu hranu u kojoj su bile kravlje žile, kosti i sve ostalo, počele su da se raspadaju. Uključio se program samouništenja. Govorio sam o tome da se kod plemena kanibala, koji su jeli sebi slične, uočavala ista ova bolest. Takođe im se raspadao mozak. Aktivirao im se program samouništenja. Kad čovek jede sebi sličnog ili ga unižava, prezire i odnosi se prema njemu s nipodaštavanjem, po zakonima prirode, u njemu se uključuje program samouništenja. Da je Hitler svojevremeno aktivirao atomsku bombu i osvojio celu Zemlju, a da su se od ljudske kože i dalje pravili abažuri i rukavice, tako nešto ne bi prošlo bez posledica po nemački narod i fašizam. Ukoliko jedemo i uništavamo sebi slične, u nama se aktivira program samouništenja. On se manifestuje kao neplodnost, homoseksualnost, žudnja za smrću, kataklizme – Zemlja reaguje na čovekovo stanje isto kao i na želju jednog čoveka da tek tako uništi celo čovečanstvo. Npr. terorista. Ali civilizacija u tom slučaju propada.

Govoreći religioznim jezikom, Bog neće dopustiti da na svetu postoji civilizacija koja je zabora-

vila na Boga, na moralnost, i koja je pala na životinjski nivo. Što je civilizacija na višem tehnološkom nivou, to će joj brže nastupiti kraj.

Kod današnjih zapadnih civilizacija, koje se udaljavaju od Boga i morala, samoubilačko ponašanje je sve izraženije. Zbog čega je to opasno? Zbog toga što nam današnja situacija u svetu praktično ne ostavlja dovoljno vremena. Objasniću vam zbog čega. Postoji pojam „vreme preleta“. Nedavno je gospođa Klinton izbrbljala državnu tajnu. Rekla je da predsednik na raspolaganju ima tačno pet minuta da donese odluku hoće li bombardovati Rusiju ili neće. Radari presreću rakete koje doleću s ruske strane i o tome izveštavaju predsednika. On ima pet minuta da pozove desetak ljudi kojima je zadatak da pritisnu tastere za atomsku bombu i za tih pet minuta on mora da odluči hoće li početi rat ili neće. Sada je vreme preleta približno jednako kako u Rusiji tako i Americi: 15 minuta. Tj. imaju toliko vremena da nešto preduzmu. Rusija i Amerika razvijaju hipersonično oružje. Rusko oružje trenutno razvija brzinu od oko 20.000 *km/h*. Kroz nekoliko godina biće 30.000 *km/h*. To znači da podmornica koja se nalazi u Tihom okeanu može da lansira raketu sa udaljenosti od 1000 km. Ako podelimo sat sa 15, dobijamo 4 minuta. Hiljadu kilometara raketa pređe za 4 minuta. To već prevazilazi vreme preleta. Šta

to znači? Kad brzina lansiranja rakete i uništenja države dostigne 1-2 minuta, vlada i predsednik neće stići da reaguju. Šta nam preostaje? Preostaje nam zdrav razum, zato što postoji i ono što se zove oružje sudnjeg dana, kad se čak i nakon uništenja vlade neke zemlje, uključuje mehanizam osvetničkog oružja. Međutim, Amerikanci su u toj meri navikli da sebe smatraju neranjivim i velikim da to teško može da ih uplaši. Preostaje nam samo jedan zaključak: u narednih pet godina, kad vreme preleta bude trajalo kraće od jednog minuta, nuklearni rat će postati neizbežan. I sad je samo pitanje ko će biti prvi, ko će brže udariti, da bi sam preživeo. Shvatajući to, Obama je nedavno dao odobrenje za obaranje ruskog aviona u Turskoj, pokušavajući da isprovocira rat sa NATO-om i sa Evropom, računajući na to da će Rusija znatno umanjiti svoj potencijal, iskaliti se na Evropi. Ako evropski protivraketni sistem uspešno zadrži ruske rakete, Amerika će se uključiti u rat i dokrajčiti Rusiju. Plan deluje sumanuto, ali, po svemu sudeći, pokušavaju da ga sprovedu u delo.

Imajući to u vidu, preostaje samo jedna opcija: rat je neizbežan, a pobediće i preživeti onaj koji bude bolje pripremljen. Zato se odvija grozničava priprema za rat sa obe strane. Zato je Tramp došao na vlast. Budući da se prethodna administracija bavila spoljašnjim pitanjima, svaki predsednik je osta-